

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lagar om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring och 2 kap. 5 § lagen om försäkringsbolag

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås främst tekniska ändringar i lagen om olycksfallsförsäkring och lagen om försäkringsbolag, genom vilka Europeiska gemenskapernas skadeförsäkringsdirektiv utsträcks att omfatta den finska lagstadgade olycksfallsförsäkringen. Genom ändringarna samordnas kraven för utländska försäkringsbolag att komma in på den finska marknaden och bedriva försäkring med de bestämmelser i lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag som redan tidigare har anpassats till skadeförsäkringsdirektiven. En lagstadgad olycksfallsförsäkring kan enligt förslaget beviljas av ett försäkringsbolag som har koncession att bedriva olycksfallsförsäkring enligt skadeförsäkringsklass 1. En sådan koncession beviljas finska försäkringsbolag och försäkringsbolag vars hemstat inte hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av social- och hälsovårdsministeriet i enlighet med villkoren i lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag. Ett försäkringsbolag vars hemstat hör till

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, beviljas auktorisation av en myndighet i hemstaten. Ett sådant försäkringsbolag kunde driva lagstadgad olycksfallsförsäkring med stöd av den auktorisation hemstaten beviljat antingen genom att etablera en representation i Finland eller genom att driva försäkringsrörelse i sin hemstat eller med hjälp av ett driftställe i en annan medlemsstat.

I olycksfallsförsäkringslagen kan dessutom tas med särskilda bestämmelser om överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbeståndet. Genom dem kan ett försvagat skydd för arbetstagarna förebyggas vid överlåtelse av försäkringsbeståndet. I bestämmelserna kan också beaktas de särdrag som beror på att den lagstadgade olycksfallsförsäkringen är en del av det lagstadgade socialskyddet, skapat till skydd för arbetstagare. I lagen om olycksfallsförsäkring föreslås också tekniska ~~ändringar som följer av införandet av försäkringsbolag~~ avses träda i kraft den 1 januari 2002. I övriga delar avses ändringarna träda i kraft redan den 1 juli 2001.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING.....	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1. Nuläge.....	3
1.1. Lagstiftning och praxis.....	3
Tillämpning av skadeförsäkringsdirektiven på den lagstadgade olycksfallsförsäkringen.....	3
Överlåtelse av försäkringsbestånd	5
Penningbelopp i lagen om olycksfallsförsäkring.....	6
1.2. Bedömning av nuläge	7
Ändringar som avses i skadeförsäkringsdirektiven	7
Bestämmelser om överlåtelse av försäkringsbeståndet	7
Övergång till användning av euro i den lagstadgade olycksfallsförsäkringen.....	9
2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen	10
2.1. Tillämpning av skadeförsäkringsdirektiven på den lagstadgade olycksfallsförsäkringen	10
2.2. Överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbestånd	10
2.3. Övergång till euro i den lagstadgade olycksfallsförsäkringen.....	11
3. Propositionens verkningar	12
3.1. Tillämpning av skadeförsäkringsdirektiven	12
3.2. Överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbestånd	12
3.3. Införande av euro	12
4. Beredningen av propositionen.....	13
DETALJMOTIVERINGAR	14
1. Motiveringar till lagförslagen.....	14
1.1. Lagen om olycksfallsförsäkring.....	14
1.2. Lagen om försäkringsbolag	17
2 Kapitel. Försäkringsbolags bildande.....	17
2. Ikraftträdande	17
LAGFÖRSLAGEN	18
om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring	18
om ändring av 2 kap. 5 § lagen om försäkringsbolag	21
BILAGA	23
PARALLELLTEXTER	23
om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring	23
ändring av 2 kapitlet 5 § lagen om försäkringsbolag	29

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Lagstiftning och praxis

Tillämpning av skadeförsäkringsdirektiven på den lagstadgade olycksfallsförsäkringen

Den lagstadgade olycksfallsförsäkringen är en del av Finlands lagstadgade socialskydd. Den har skapats som skydd för arbetstagare vid olycksfall i arbetet och yrkessjukdomar. Skyldighet att ordna med skyddet tillkommer enligt lagen arbetsgivaren, som för detta skall teckna försäkring i ett sådant försäkringsbolag som har rätt att bevilja försäkringar i enlighet med lagen om olycksfallsförsäkring. Innehållet i det skydd som försäkringen ger är fastställt i lagen och genom avtal kan man inte avvika från innehållet. Arbetsgivaren kan därmed som försäkringstagare besluta enbart vilket försäkringsbolag försäkringen upptas i. Försäkringen omfattar alla som är anställda hos arbetsgivaren.

I Europeiska gemenskaperna finns det tre direktiv om skadeförsäkringsverksamhet. Syftet med direktiven har varit att stegvis avlägsna hindren för konkurrens inom skadeförsäkringsverksamheten på gemenskapens territorium. Detta eftersträvas bland annat genom att man samordnar bestämmelserna i respektive nationella lagstiftning om drift och tillsyn av skadeförsäkringsverksamheten. Genom rådets första direktiv om samordning av lagar, förordningar och administrativa bestämmelser om rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (73/329/EEG), nedan det första skadeförsäkringsdirektivet, samordnades kraven för att bevilja auktorisation, delades de försäkrade riskerna i försäkringsklasser och harmoniserades minimikraven på solvens. Genom rådets andra direktiv om samordning av lagar, förordningar och administrativa bestämmelser som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/329/EEG (88/357/EES), nedan det andra skadeförsäkringsdirektivet, infördes frihet att tillhandahålla

försäkringstjänster för stora risker. Genom rådets direktiv om samordning av lagar, förordningar och administrativa bestämmelser som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiven 73/329/EEG och 88/357/EES (tredje skadeförsäkringsdirektivet) (92/49/EEG) infördes en integrerad marknad för direkt försäkring genom att man tog i användning en auktorisation och principerna om sådan ekonomisk tillsyn av försäkringsbolaget som utförs av försäkringsbolagets hemstat.

Det tredje skadeförsäkringsdirektivet förutsätter att alla försäkringsbolag som har hemort på gemenskapens territorium kan driva skadeförsäkringsverksamhet inom hela gemenskapens territorium genom en auktorisation som försäkringsbolagets hemstat har beviljat. Inledning av verksamhet i en annan medlemsstat förutsätter enbart en anmälan till tillsynsmyndigheterna i försäkringsbolagets hemstat. De skall meddela myndigheterna i det land där verksamheten skall starta om att verksamhet inleds och om att försäkringsbolaget fyller de minimikrav för solvens som avses i direktiven. Försäkringsverksamheten kan drivas antingen genom att etablera en representation inom en annan medlemsstats territorium (etableringsrätt) eller genom att erbjuda försäkringar direkt från försäkringsbolagets hemstat eller från en annan medlemsstat utan etablering i den medlemsstat där risken är belägen (friheten att tillhandahålla tjänster).

Bestämmelserna i skadeförsäkringsdirektiven infördes genom lagändringar på 1990-talet i en del av den finska lagstiftningen om försäkringsbolag. Ändringarna gjordes för de finska försäkringsbolagens del i lagen om försäkringsbolag (1062/1979). För utländska försäkringsbolags del stiftades en lag om utländska försäkringsbolag (398/1995). I lagen ingår bestämmelser om vilka krav som ställs på utländska försäkringsbolag för rätten att driva försäkringsverksamhet i Finland.

Enligt artikel 2 i det första skadeförsäkringsdirektivet tillämpas direktivet inte på en försäkring som ingår i det lagstadgade socialskyddet. Denna bestämmelse om tillämpningsområde har inte ändrats genom senare

direktiv. Frågan om tillämpningsområdet för det tredje skadeförsäkringsdirektivet kom fram redan vid Finlands förhandlingar om medlemskap. Finland ansåg att direktivet inte skall tillämpas på den finska försäkringen av olycksfall i arbetet, eftersom den är en del av det obligatoriska, lagstadgade socialskyddet. Finland har vidhållit sin ståndpunkt, varför skadeförsäkringsdirektiven inte har införts att omfatta den lagstadgade olycksfallsförsäkringen.

Sedan Finland anslutit sig till Europeiska unionen gav Europeiska gemenskapernas kommission (nedan kommissionen) Finland i mars 1996 ett yttrande (skriftlig anmodan) i enlighet med artikel 169 (numera artikel 226) i Romfördraget. I yttrandet ansågs Finland ha brutit mot sina medlemsskyldigheter genom att den lagstadgade olycksfallsförsäkringen uteslutits ur det tredje olycksfallsförsäkringsdirektivets tillämpningsområde.

Med anledning av yttrandet meddelade Finland kommissionen i maj 1996, att landet inte kommer att ändra ståndpunkt, enligt vilken det tredje skadeförsäkringsdirektivet inte skall tillämpas på det lagstadgade socialskyddet. Senare godkände riksdagen ändringar i lagen om olycksfallsförsäkring och lagen om försäkringsbolag (1204-1207/1996, RP 227/1996 rd), som trädde i kraft delvis från början av 1997 och delvis från början av 1999. Genom ändringarna blev det möjligt för utländska försäkringsbolag som har hemort i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) att driva verksamhet med lagstadgad olycksfallsförsäkring i Finland under sådana förutsättningar som inte ansågs stå i strid med bestämmelserna i det tredje skadeförsäkringsdirektivet. Samtidigt gjordes det några ändringar i olycksfallsförsäkringslagstiftningen som avsåg att skydda de försäkrade mot försäkringsbolagets eventuella försummelser.

Om rätten att driva verksamhet med lagstadgad olycksfallsförsäkring (försäkring av olycksfall i arbetet) bestäms i lagen om olycksfallsförsäkring (608/1948). Försäkringsverksamhet får i Finland drivas av ett i lagen om försäkringsbolag avsett försäkringsbolag som med stöd av sin koncession har rätt att driva sådan försäkringsverksamhet av skadeförsäkringsklass 1 som avses i

social- och hälsovårdsministeriets beslut om fastställande av försäkringsklasser för finska försäkringsbolag och försäkringsföreningar samt utländska försäkringsbolag som är verksamma i Finland (858/1995) om försäkringsklasserna, förutsatt att försäkringsbolaget senast två månader innan verksamheten inleds anmäler därom till Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund och ministeriet. Detsamma gäller sådant i lagen om utländska försäkringsbolag avsett utländskt försäkringsbolag som har rätt att driva försäkringsverksamhet av ovannämnd skadeförsäkringsklass i Finland. På en försäkringsanstalt som driver verksamhet med lagstadgad olycksfallsförsäkring tillämpas bestämmelserna i lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag, om inte något annat bestäms i lagen om olycksfallsförsäkring.

Europeiska gemenskapernas domstol (EG-domstolen) fällde den 18 maj 2000 dom i mål C-206/98, som gällde tillämpningen av det tredje skadeförsäkringsdirektivet på det belgiska systemet för arbetsskadeförsäkring. Belgien ansåg att direktivet inte kan tillämpas på systemet för att arbetsskadeförsäkring är en del av det belgiska lagstadgade socialskyddssystemet. Det belgiska systemet har delvis samma drag som det finska systemet. Det gäller en obligatorisk, genom lag reglerad försäkring, som också tillhandahålls av privata försäkringsbolag. EG-domstolen fann i sitt avgörande att det tredje skadeförsäkringsdirektivet skall tillämpas i Belgiens fall också på de försäkringar som ingår i det lagstadgade socialskyddssystemet och som försäkringsbolag tillhandahåller på sitt ansvar.

Kommissionen meddelade i en den 19 september 2000 anländ skrivelse att den på nytt inlett ett övervakningsförfarande (skriftlig anmodan) mot Finland med stöd av artikel 226 i Romfördraget. Enligt kommissionens sätt att se följer Finlands lagstiftning fortfarande inte det tredje skadeförsäkringsdirektivet för att Finlands lagstiftning inte gäller försäkringsbolag som inom den offentliga sektorn på eget ansvar driver verksamhet med försäkring av olycksfall i arbetet. Som motivering hänvisar kommissionen till EG-domstolens dom i det belgiska målet.

Efter att ha hört de centralaste arbetsmarknadsorganisationerna och försäkringssyste-

mets representanter meddelade Finlands regering i sitt svar, daterat den 11 januari 2001, att domstolens avgörande klargör frågan om skadeförsäkringsdirektivets tillämpningsområde. Utgående från domen skall direktivet också tillämpas på det finska lagstadgade systemet för försäkring av olycksfall i arbete, varför Finland kommer att införa de tekniska lagändringarna i 29 § lagen om olycksfallsförsäkring. I svaret framhöll Finlands regering emellertid att specialbestämmelserna om den lagstadgade olycksfallsförsäkringen i den finska nationella lagstiftningen skall följas på det sätt som direktivet möjliggör också då försäkringar tillhandahålls med stöd av etableringsrätten eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Överlåtelse av försäkringsbestånd

När försäkringsbestånd överläts förs de rättigheter och skyldigheter som hänför sig till ett försäkringsbolags befintliga försäkringsavtal (medräknat de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden) på ett annat försäkringsbolag. Det första och det andra skadeförsäkringsdirektivet innehåller bestämmelser som gäller överlåtelse av försäkringsbestånd i sådana försäkringsbolag, som har hemort i ett land som inte ingår i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (försäkringsbolag från tredje land), men som driver försäkringsverksamhet i en medlemsstat med auktorisation av medlemsstatens myndighet genom en representation i medlemsstaten.

Ett mål i det tredje skadeförsäkringsdirektivet är att samordna bestämmelserna om överlåtelse av försäkringsbestånd så att de följer direktivets princip om en auktorisation. Direktivet omfattar därmed bestämmelser som gäller överlåtelse av försäkringsbestånd som kommer av försäkringsavtal tecknade med stöd av etableringsrätten eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster och som helt eller delvis överläts till ett försäkringsföretag utanför gemenskapens territorium. Om överlåtelse av ett sådant försäkringsbestånd beslutar myndigheten i det överlåtande försäkringsföretagets hemstat enligt villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen. Myndigheten skall ge sitt samtycke till överlåtelserna om myndigheten i det mottagande

försäkringsföretagets hemstat bestyrker att försäkringsföretaget i fråga har tillräcklig verksamhetskapital med hänsyn till överlåtelserna av beståndet. Samtycke till överlåtelse kan myndigheten i det överlåtande försäkringsföretagets hemstat emellertid inte ge förrän de har fått samtycke till överlåtelserna av myndigheten i den stat där de försäkrade riskerna är belägna. Yttrande om verksamhetskapitalets tillräcklighet och samtycke skall ges inom tre månader på begäran. Annars anses den rådfrågade myndigheten ha tillstyrkt yttrande om verksamhetskapitalet eller ha lämnat ett tyst medgivande. Om de krav som gäller när staten, där de försäkrade riskerna är belägna, skall besluta om samtycke bestäms inte i direktivet. Ovannämnda bestämmelser i direktivet har överförts till lagen om utländska försäkringsbolag och för finska försäkringsbolags del i 16 a kapitlets 13 § lagen om försäkringsbolag. I skadeförsäkringsdirektivet finns inga bestämmelser om överlåtelse av nationellt försäkringsbestånd.

I lagen om olycksfallsförsäkring ingår inga specialbestämmelser om överlåtelse av försäkringsbestånd som gäller den lagstadgade olycksfallsförsäkringen. Till dessa delar följs med stöd av lagens 29 § 3 mom. bestämmelserna i lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag.

Om överlåtelse av finska försäkringsbolags nationella försäkringsbestånd (bestånd av försäkringsavtal tecknade på annat sätt än genom etableringsrätten eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster) eller del därav till ett annat finskt försäkringsbolag bestäms i 16 a kapitlet 9 § lagen om försäkringsbolag. Enligt paragrafens 1 mom. krävs social- och hälsovårdsministeriets samtycke därtill. Genom lagändringar som genomfördes i samband med att Försäkringsinspektionen grundades överfördes beslut om samtycke till överlåtelse av försäkringsbestånd till Försäkringsinspektionen. Samtycke till överlåtelse av ett finskt försäkringsbolags nationella försäkringsbestånd till ett annat finskt försäkringsbolag skall enligt 4 mom. av paragrafen utfärdas, om inte åtgärden kränker de förmåner försäkringarna omfattar och om det inte anses äventyra en sund utveckling av försäkringsverksamheten.

Ett nationellt försäkringsbestånd eller del därav i ett finskt försäkringsbolag kan, enligt 16 a kapitlet 14 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag, överlåtas till ett utländskt försäkringsbolag, om Försäkringsinspektionen anser att det finns synnerliga skäl därtill. Bestämmelsen är skriven så att myndigheten har större rätt till prövning än när det gäller överlåtelse av ett försäkringsbestånd till ett annat finskt försäkringsbolag. Hur överlåtelsen påverkar försäkringstagarnas, de försäkrades och förmånstagarnas ställning skulle enligt motiveringen av bestämmelsen ha en central betydelse vid bedömning av huruvida det finns en särskild orsak till överlåtelse av försäkringsbeståndet. Som exempel på situationer där överlåtelse av beståndet kunde inverka ofördelaktigt på den försäkrades ställning nämns långtidsförsäkringar, som en livförsäkring eller försäkring där uppsägningsrätten inte i tillräcklig grad skyddar den försäkrades förmåner (till exempel sjukförsäkring som inte längre skulle ge den försäkrade en ny försäkring med samma bredd som den uppsagda försäkringen).

Kraven för överlåtelse utomlands är enligt 16 a kapitlet 14 § lagen om försäkringsbolag likadana oavsett om överlåtelsen sker till ett EES-försäkringsbolag eller ett försäkringsbolag från ett tredje land.

Om överföring av försäkringsbeståndet i utländska försäkringsbolag i Finland bestäms i 10 kapitlet lagen om utländska försäkringsbolag. Enligt 64 § kan ett utländskt försäkringsbolag som driver försäkringsrörelse i Finland överlåta försäkringsbeståndet till försäkringsavtal i detta försäkringsbolag till ett finskt eller ett utländskt försäkringsbolag med Försäkringsinspektionens samtycke. Samtycke skall ges enligt paragrafens 2 mom. om inte åtgärden kränker de förmåner försäkringarna omfattar och den inte anses äventyra en sund utveckling av försäkringsverksamheten och om övriga förutsättningar enligt det nämnda 10 kapitlet för överlåtelsen av försäkringsbeståndet uppfylls.

Om överlåtelse av försäkringsbeståndet med försäkringsavtal som tecknats i ett EES-försäkringsbolag i Finland inom ramen för friheten av tillhandahålla tjänster eller med etableringsrätten beslutar, enligt 10 kapitlet 65 §, den myndighet som i det utländska för-

säkringsbolagets hemstat svarar för försäkringsinspektionen. Den sistnämnda behöver i varje fall för överlåtelsen Försäkringsinspektionens samtycke, om den försäkrade risken är belägen i Finland. Myndigheten i det överlåtande försäkringsbolagets hemstat skall dessutom av myndigheten i det övertagande försäkringsbolagets hemstat begära utlåtande om att det övertagande försäkringsbolaget har tillräckligt verksamhetskapi- tal. Överlåtelse kan ske bara till ett finskt eller ett annat EES-försäkringsbolag.

Om det gäller överlåtelse av ett försäkringsbestånd med försäkringsavtal som tecknats genom ett försäkringsbolag i ett tredje land med representation i Finland kan överlåtelsen emellertid göras bara till ett finskt försäkringsbolag, EES-försäkringsbolag eller ett annat försäkringsbolag i ett tredje land med representation i Finland. Försäkringsbeståndet överförs därmed i det sistnämnda fallet inte utom finskt territorium eller finsk inspektionsmyndighets befogenhet. Om överföringen sker till ett EES-försäkringsbolag skall Försäkringsinspektionen rådfråga myndigheten i det övertagande försäkringsbolagets hemstat om det övertagande försäkringsbolaget har tillräckligt verksamhetskapi- tal.

Minimikraven på verksamhetskapi- tal har harmoniserats med bestämmelserna i skade- försäkrings-direktiven inom gemenskapens territorium. Alla medlemsstater kan emellertid i sin lagstiftning fastställa strängare krav på nationella försäkringsbolag.

Penningbelopp i lagen om olycksfallsförsäkring

I lagen om olycksfall finns det flera bestämmelser som gäller penningbelopp. En del av dem gäller olycksfallsförsäkringslagens förmåner, en del gränsbelopp för tillämpning av lagen (som förvärvsinkomstgränser i anknytning till försäkringsskyldigheten och den årliga minimiarbetsförtjänsten. Med undantag för vissa undantag justeras dessa penningbelopp kalenderårsvis med ett index för personer i arbetsför ålder enligt 9 § lagen om pension för arbetstagare (395/1961). De på detta sätt justerade penningbeloppen avrundas dessutom vid tillämpning av dem beroende

på nivå antingen till närmaste tio penni, mark, tio mark eller hundra mark. För årsarbetsförtjänstens del har lagen en särskild bestämmelse för avrundning enligt vilket årsarbetsförtjänsten avrundas vid beräkning av ersättning till närmaste hundra mark. När avrundning är möjlig i båda riktningarna sker avrundningen uppåt.

1.2. Bedömning av nuläge

Ändringar som avses i skadeförsäkringsdirektiven

Kommissionens dom C-206/98 i det belgiska målet klargör frågan om tillämpning av skadeförsäkringsdirektiven också för Finlands del. Lagstadgad olycksfallsförsäkring handhas i Finland av privata skadeförsäkringsbolag, som huvudsakligen driver denna verksamhet på eget ansvar. På basis av ställningstagandet i domen skall skadeförsäkringsdirektiven därmed tillämpas på skadeförsäkringsbolagen också då de driver lagstadgad olycksfallsförsäkring. I lagen om olycksfallsförsäkring och lagen om försäkringsbolag måste det därför införas motsvarande ändringar. Med hänsyn till kommissionens yttrande och finska regeringens svar på yttrandet skall ändringarna införas i de bestämmelser som gäller rätten att driva rörelse med lagstadgad olycksfallsförsäkring och inledande av verksamhet. Bestämmelserna skall anpassas till de bestämmelser som följs för skadeförsäkringsverksamhetens del enligt den nuvarande lagstiftningen om försäkringsbolag. Samordningen av skadeförsäkringsdirektiven med den lagstadgade olycksfallsförsäkringen förutsätter däremot inte ändringar i bestämmelserna om försäkringsbolagens ersättningsverksamhet, tillsynen av den eller innehållet i skyddet. Dessa är nationell befogenhet för att försäkringen vid olycksfall i arbetet fortfarande är en del av Finlands lagstadgade socialskydd.

Bestämmelser om överlåtelse av försäkringsbeståndet

Försäkringen av olycksfall i arbetet skiljer

sig från den privata skadeförsäkringen bland annat däri att det är nationellt, lagstadgat socialskydd. För att socialskyddet skall fungera i sin helhet krävs det att varje enskild del därav kan handha sin del av ansvaret. Syftet med den lagstadgade olycksfallsförsäkringen är att det som primärt ersättningssystem ger arbetstagaren socialskydd vid olycksfall i arbetet och yrkessjukdomar. Skyddet genomförs som arbetsgivarens olycksfallsförsäkring i ett försäkringsbolag.

Skadeförsäkringsdirektiven omfattar bestämmelser som gäller överlåtelse av försäkringsbestånd bara för försäkringsbestånd som kommit till genom etableringsrätten och inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster och för sådant försäkringsbestånd, som ett försäkringsbolag med hemort utom medlemsstaterna har förvärvat i en medlemsstat. Reglering vid överlåtelse av annat slags försäkringsbestånd begränsas emellertid av artikel 12 i Romfördraget som förbjuder diskriminering på grund av nationalitet. Utgående från den skall utländska och nationella försäkringsföretag på gemenskapens område behandlas lika. Från principen kan man avvika bara när syftet gäller att skydda det allmänna bästa.

Bestämmelserna om överlåtelse av försäkringsbestånd i lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag har uppställts främst med tanke på hela försäkringsverksamheten. I bestämmelserna har det inte tagits hänsyn till de särdrag som ingår i försäkringen av olycksfall i arbetet som en del av det lagstadgade socialskyddet. Det skadeståndsansvar som utgör huvuddelen av ansvarsskulden vid överlåtelse av försäkringsbestånd för försäkringen av olycksfall i arbetet är försäkringsbolagets skuld till de försäkrade och inte till försäkringstagarna. Överlåtelse av försäkringsbeståndet från ett försäkringsbolag till ett annat kan påverka i vilken mån de ansvar som täcks av försäkringen i praktiken är tryggade. På grund av dessa särdrag i den lagstadgade olycksfallsförsäkringen är det nödvändigt att särskilt reglera kraven för överlåtelse av försäkringsbeståndet i lagen om olycksfallsförsäkring. I personförsäkringar har den stat där risken är belägen ett primärt behov att tillse att det försäkrade skyddet består i samband med över-

låtelse av försäkringsbestånd. Detta behov är särskilt stort i fråga om försäkring av olycksfall i arbetet, som är en del av det lagstadgade socialskyddssystemet och där försäkringstagare och den försäkrade är olika parter.

Utan hinder av skadeförsäkringsdirektiven kan en medlemsstat föreskriva försäkringstagaren rätten att säga upp försäkringen i samband med överlåtelse av försäkringsbeståndet. Enligt 16 a kapitlet 12 § lagen om försäkringsbolag kan försäkringstagaren säga upp försäkringen i samband med överlåtelse av försäkringsbeståndet. Däremot är detta inte möjligt enligt de nuvarande bestämmelserna i lagen om olycksfallsförsäkring. I dessa fall bör försäkringstagarens uppsägningsrätt utsträckas att omfatta också den lagstadgade olycksfallsförsäkringen. Däremot skyddar uppsägningsrätten inte den försäkrade i samband med överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbestånd. Det är i praktiken inte ens möjligt att föreskriva uppsägningsrätt, eftersom det gäller en försäkring som arbetsgivaren tecknat och som inte specificerar de försäkrade personerna. Försäkringen omfattar alla vid varje tidpunkt anställda i arbetsgivarens tjänst.

Olycksfallsskadestånden betalas vid olycksfall ut som fortlöpande ersättningar av den gällande försäkringen så länge som till ersättning berättigande skada uppstår. Ersättningarna betalas inte ut som kapitaliserade engångsprestationer utom i smärre undantagsfall. Därför skall försäkringsbolagen i regel på förhand förbereda sig på kommande ansvar genom att fondera medel för detta. En breddning av uppsägningsrätten till de försäkrade skulle inte skydda till dem som redan får skadestånd och inte heller till andra försäkrade för ersättningar som senare eventuellt betalas ut, eftersom man inte genom uppsägning av försäkringen kan påverka ansvarsbärkraften som gäller försäkringsbeståndet.

I det finska systemet för försäkring av olycksfall i arbetet ingår också ansvar som uppstår av yrkessjukdomar, vilka på annat håll i Europa vanligen sköts av ett offentligt verk eller organ. Prognostiseringen av det ansvar som ansluter till yrkessjukdomarna är alldeles särskilt krävande på grund av sjukdomarnas karaktär och den successiva ut-

vecklingen inom den medicinska vetenskapen. Skadeståndsansvaret kan vid yrkessjukdomar uppstå decennier efter det försäkringen upphört. Försäkringsbolagets ersättningskyldighet utgår från det arbete som senast kan ha åsamkat en yrkessjukdom.

Eftersom den försäkrade och försäkringstagaren är olika parter kan den som får ersättningen inte genom att säga upp försäkringen påverka eventuell dålig service han utsatts för i skadestandsfrågan. Eftersom försäkring av olycksfall i arbetet ingår i det lagstadgade socialskyddet är den som ansöker om skadestånd berättigad att av försäkringsbolaget få den rådgivning och service lagen avser. En vederbörlig hantering av ersättningsverksamheten förutsätter i praktiken också kännedom om det övriga socialskyddssystemet, förvärvslivet med normer och insikter i samsättningsförhållandena på olika orter. Det är svårt att upprätthålla sådan tillräcklig servicenivå och lokalkännedom som skadestandsverksamheten förutsätter om verksamheten bedrivs enbart från ett driftställe i utlandet.

Eftersom syftet med den lagstadgade olycksfallsförsäkringen är att ge arbetstagaren en utkomst vid olycksfall i arbetet och yrkessjukdom är det utomordentligt viktigt att detta skydd inte äventyras genom att man minskar den ansvarsbärkraft som gäller försäkringsbeståndet. Vid stiftandet av bestämmelserna för överlåtelse av försäkringsbestånd är det därför viktigt att tillse att arbetstagarens skydd bevaras så, att han också i framtiden får det skadestånd som enligt lagen tillhör honom.

Systemet med försäkring av olycksfall i arbetet finansieras med de försäkringspremier arbetsgivaren betalar för riskerna i arbetet. Om försäkringsbolaget blir insolvent sköts ansvaret av de övriga olycksfallsförsäkringsbolagen på basis av den gemensamma garanti som bestäms i 38 b och 38 c § lagen om olycksfallsförsäkring. Av nationella försäkringsbolag förutsätts dessutom att de på förhand gör en ansvarsavsättning av ett visst belopp för eventuell avgift för gemensam garanti. Kostnaden för en realiserad avgift för gemensam garanti överförs för de obligatoriska försäkringspremierna på de försäkrings-

skyldiga arbetsgivarna. Därför är det nödvändigt att förebygga att ansvarsbärkraften inte minskas i samband med överlåtelse av försäkringsbestånd, så att följden inte blir snedvridning av systemets finansiella ansvar. De försäkringsbolag som driver lagstadgad olycksfallsförsäkringsrörelse svarar för att en del av det nationella socialskyddssystemet genomförs.

Enskilda olycksfallsförsäkringsbolag svarar dessutom direkt för vissa kostnader som anknyter till finansiering av socialskyddet och påförs statshushållningen, såsom för att täcka den så kallade avgiften för fullt kostnadsansvar. För det nationella socialskyddet är det därmed viktigt att det lagstadgade olycksfallsförsäkringssystemet förblir effektivt och funktionsdugligt. I samband med överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbeståndet är det därför nödvändigt att ta hänsyn också till eventuella negativa verkningar för hela olycksfallsförsäkringssystemets funktion och bevarandet av förmågan att bära ansvaret.

Övergång till användning av euro i den lagstadgade olycksfallsförsäkringen

Finland håller stegvis på att övergå till Ekonomiska och monetära unionens gemensamma valutasystem. Euro infördes i Finland som kontovaluta den 1 januari 1999 samtidigt som den bestående omräkningskursen 5,94573 fastställdes. Avrundning av penningbeloppen och övriga frågor av teknisk karaktär har bestämts genom övernationella regelverk (förordningen (EG) Nr 974/98 om införande av euro och förordningen (EG) Nr 1103/97 om vissa bestämmelser i anslutning till införande av euro).

Den offentliga förvaltningen och pensionsanstalterna och den övriga försäkringsbranschen övergår, med tanke på privatkunderna till euro, först efter en treårig övergångsperiod den 1 januari 2002. Före det betalas lagstadgade socialskyddsförmåner ut i mark. Som kontanter används euron inte förrän den 1 januari 2002.

Ur rättslig synvinkel är lagändringarna inte nödvändiga när euron tas i användning som

kontanter för enligt artikel 14 i förordningen (EG) Nr 974/98 anses sådana hänvisningar till nationella valutaenheter som förekommer i rättsliga handlingar som gäller vid övergångsperiodens slut vara hänvisningar till euroenheten i enlighet med omräkningskursen. Också avrundningsbestämmelserna har fastställts i förordningen (EG) Nr 1103/97. För rättskyddets, förståelsens och klarhetens skull samt för kundtjänstens skull bör det dock inte förekomma belopp i mark i författningarna efter det euro och cent har ersatt mark och penni.

Regeringens utgångspunkt är att beloppen i mark i alla bestämmelser om socialförsäkringens förmåner, liksom i lagstiftningen mera allmänt, omvandlas till euro från början av 2002. Omräkningen till euro och cent skall i regel utföras med den fastställda omräkningskursen och genom att använda en avrundningsregel som följer euroförordningen. De förmåner som utbetalas bestäms i allmänhet med cents noggrannhet. I socialskyddslagstiftning och särskilt inom den lagstiftning som verkställs av samma organisation skall emellertid enhetliga principer följas. Ett centralt mål är dock att kostnaderna inte får stiga. Däremot får inte förmånernas nivå heller sjunka på individnivå och framför allt får utbetalningen av förmånen inte upphöra.

Avrundningsreglerna för de nuvarande förmånerna i lagen om olycksfallsförsäkring som är avsedda att gälla mark och penni kan inte som sådana tillämpas på euro och cent, vars enhet är nästan sexfaldig. Därför måste de också ändras och avrundning av de minsta beloppen i mark bör upphöra.

Också för avrundningsregeln för årsarbetsförtjänsten bör ändringar göras. Om inte detta görs kan inga avrundningar göras under eurotiden. Detta skulle leda till svårigheter både i praktiken och också till ändringar i de skadades ställning beroende på om skadan skett under marktid eller eurotid. Att avstå från avrundningsregeln för årsarbetsförtjänsten skulle leda till monetära verkningar på ersättningarna av inkomstbortfallet. Eftersom den skadades årsarbetsförtjänst i vissa fall kunde minska under eurotiden därför att en avrundning av marktidstyp inte längre kunde göras.

2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

2.1. Tillämpning av skadeförsäkringsdirektiven på den lagstadgade olycksfallsförsäkringen

Tanken är att skadeförsäkringsdirektiven utsträcks att omfatta den lagstadgade olycksfallsförsäkringen genom att man ändrar lagen om olycksfallsförsäkring, så att rätten att driva lagstadgad olycksfallsförsäkringsrörelse, förfarandet vid inledning av verksamheten och den finansiella tillsynen av försäkringsverksamheten bestäms i enlighet med den till skadeförsäkringsdirektiven anpassade lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag. Att driva lagstadgad olycksfallsförsäkringsrörelse bör förutsätta att försäkringsbolaget har en koncession som omfattar sådan olycksfallsförsäkring av försäkringsklass 1 som avses i 1 § 1 mom. social- och hälsovårdsministeriets beslut om fastställande av försäkringsklasser för finska försäkringsbolag och försäkringsföreningar samt för utländska försäkringsbolag som är verksamma i Finland. Genom ändringen fastställs formellt att med olycksfallsförsäkring av skadeförsäkringsklass 1 avses också den lagstadgade olycksfallsförsäkringen. Koncession att driva lagstadgad olycksfallsförsäkringsrörelse beviljas finska försäkringsbolag och sådana utländska försäkringsbolag som har hemort i ett tredje land av social- och hälsovårdsministeriet. EES-försäkringsbolag beviljas ett sådant tillstånd av behörig myndighet i hemstaten. Förfarandet vid inledning av verksamheten och den finansiella tillsynen av försäkringsverksamheten är tänkt att ske enligt de till skadeförsäkringsdirektiven anpassade bestämmelserna i lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag.

2.2. Överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbestånd

Till olycksfallsförsäkringslagen föreslås en bestämmelse som, avvikande från 16 a kapitlet 9 § 4 mom. och 14 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag, särskilt föreskriver villkoren för överlåtelse av det försäkringsbestånd som gäller den lagstadgade olycksfallsförsäkringen. Dessa villkor föreslås vara desamma oavsett om det gäller överlåtelse till ett finskt eller utländskt försäkringsbolag. Villkoren följs i tillämpbara delar också då Försäkringsinspektionen beslutar om samtycke för överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbestånd som ett utländskt försäkringsbolag med etableringsrätt eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster förvärvat i Finland. Detsamma skall gälla också för överlåtelse av härvarande olycksfallsförsäkringsbestånd hos en representation från ett tredje land. I övrigt skall förfarandet fortfarande följa bestämmelserna för överlåtelse av försäkringsbestånd enligt lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag.

Det primära villkoret är att överlåtelsen inte väsentligt försvagar de försäkrades skydd. Skyddet anses då försvagat om det på det försäkringsbolag som övertar försäkringsbeståndet enligt lagstiftningen tillämpas ett minimikrav på solvens som är lägre än det minimikrav på solvens som enligt lagstiftningen tillämpas på det överlåtande försäkringsbolaget. Detta för att de tillgångar som överstiger minimikraven i princip kan användas som vinstutdelning och delas ut till försäkringsbolagets ägare. Om det i ovannämnda förhållande inte är någon skillnad skall minskningen av de försäkrades skydd utvärderas på basis av det överlåtande och det övertagande försäkringsbolagets solvensställning och dess utveckling. Om båda försäkringsbolagen uppfyller och de kan vid bedömning också efter överlåtelsen med tillräcklig säkerhet uppfylla kraven på solvens kan överlåtelsen för denna del inte i allmänhet anses leda till ett väsentligt försvagat skydd för de försäkrade.

Vid övervägning av samtycke är det också nödvändigt att också ta hänsyn till i vilken grad återförsäkring kan användas för att

minska den ansvarsskuld som skall täckas. Om detta belopp som enligt lagstiftningen tillämpas på det övertagande försäkringsbolaget är betydligt större än det som tillämpas på det överlämnande försäkringsbolaget enligt lagstiftningen, kan överlåtelsen anses försvaga de försäkrades skydd. Dessutom är det viktigt att också ta hänsyn till de bestämmelser som gäller spridning av återförsäkringsrörelsen.

Liksom vid övervägning av samtycke är det viktigt att ta hänsyn till faktorer som gäller vidareöverlåtelse av försäkringsbeståndet. De försäkrades skydd kan bedömas bli avsevärt svagare också då om det för vidareöverlåtelse av försäkringsbeståndet enligt den lagstiftning som tillämpas på det övertagande försäkringsbolaget ställs lösare villkor än enligt den lagstiftning som tillämpas på det överlåtande försäkringsbolaget.

Krav som tryggar den försäkrades ställning ställs i lagen om olycksfallsförsäkring samt i annan lagstiftning som tillämpas på sammanslutning som handhar offentligt uppgift. Den försäkrade har rätt att få i lagen avsedd rådgivning och service i ersättningsfrågor antingen på finska eller svenska beroende på modersmålet. Besluten skall motiveras och försäkringsbolaget är skyldigt att ordna med tillfälle för den skadade att gå igenom all de handlingar som gäller behandlingen av frågan. I ersättningsfrågor som gäller den skadades rehabilitering och inkomstbortfall skall bland annat sysselsättningssituation på den skadades boningsort beaktas. För handhavande av ersättningsfrågor förutsätts därför att försäkringsbolaget har tillräcklig sakkunskap om dessa omständigheter, liksom också om det finska socialskyddssystemet i övrigt. Om det övertagande försäkringsbolaget driver verksamhet, i motsats till det överlåtande försäkringsbolaget, utan representant eller agentur i Finland kan man bedöma att den försäkrades ställning allmänt försvagas som en följd av överlåtelsen.

När samtycke övervägs är det en aspekt att bedöma hur överlåtelsen kan uppskattas påverka hela den lagstadgade olycksfallsförsäkringssystemets verksamhetsförutsättningar och förmåga att klara förpliktelserna. Dessa

faktorer bör bedömas både ur det överlåtande och det övertagande försäkringsbolagets, liksom också hela olycksfallsförsäkringssystemets synvinkel med hänsyn till bland annat systemet med gemensam garanti. Ju större försäkringsbestånd det är som överläts desto strängare bör bedömningen av förutsättningarna vara. Vid bedömning skall bland annat det överlåtande försäkringsbolagets och det övertagande försäkringsbolagets marknadsställning och överlåtelsens verkningar på olycksfallsförsäkringsmarknadens utveckling och konkurrensfaktorer. Enligt 16 a kapitlet 9 § 3 mom. i lagen om försäkringsbolag, som skulle följas vid överlåtelse av ett lagstadgat olycksfallsförsäkringsbestånd, skall också konkurrensverket rådfrågas när samtycke övervägs, om arrangemanget ingår i tillsyn över företagsförvärv som avses i lagen om konkurrensbegränsningar (303/1998). I fallet skall hänsyn också tas till hur det överlåtande och det övertagande försäkringsbolaget skall förbereda sig för de respektive bestämmelser som gäller ett eventuellt ansvar med gemensam garanti. Menliga verkningar av försäkringsbolagets betalningssvårigheter överförs genom systemet med gemensamt ansvar slutligen på försäkringstagarna.

2.3. Övergång till euro i den lagstadgade olycksfallsförsäkringen

I denna proposition föreslås att de belopp i mark som ingår i lagen om olycksfallsförsäkring ändras till euro och vid behov till cent. Exakthetsnivån för det omvandlade beloppet i mark skall bevaras så väl som möjligt. I de nuvarande bestämmelserna med penningbelopp i hela mark och tio, hundra eller tusen mark skall omvandlas med cents noggrannhet. Omvandlingen skall ske genom användning av omräkningskursen som sådan. I enlighet med euroförordningen avrundas belopp med cents noggrannhet så att avrundningen sker uppåt om resultatet av den tillämpade omräkningskursen är exakt mittemellan centenheten. För penningbeloppen skulle det då användas två decimaler.

De nuvarande avrundningsbestämmelserna för olycksfallsförsäkringslagen föreslås bli ändrade. Årsarbetsförtjänsten skall avrundas

till närmaste hela tio euro vid beräkning av ersättning. Avrundningsbestämmelser som gäller penningbelopp vid indexförhöjningar föreslås bli ändrade. Det föreslås att de penningbelopp som med stöd av den nuvarande lagen avrundas till närmaste hela tio mark skall avrundas till närmaste hela euro och de penningbelopp som nu avrundas till närmaste hela hundra mark avrundas till närmaste hela tio euro. Avrundning föreslås bli slopad för de penningbelopp som nu avrundas till närmaste hela mark och hela tio penni. Genom de nya avrundningsbestämmelserna eftersträvas så små förändringar som möjligt.

Enligt den princip som tillämpas främst på grund av systemets finansiella orsaker i den lagstadgade olycksfallsförsäkringen bestäms ersättningarna med stöd av den vid olycksfallet gällande lagstiftningen. Retroaktiva ändringar införs inte i lagstiftningen. Därmed skall bestämmelser som föreslås på grund av införandet av euron tillämpas bara på skador som inträffar efter det bestämmelserna trätt i kraft. På skador som inträffat före den 1 januari 2002 tillämpas således lagstiftningen vid olyckstillfället, och för dem är det inte nödvändigt att göra lagändringar. När lagen träder i kraft ändras de ersättningar i markbelopp som utbetalas och de ersättningar som skall utbetalas efter ikraftträdandet enligt den tidigare lagstiftningen vid beviljandet av ersättning och vid utbetalning enligt artikel 14 i förordningen (EG) Nr 974/98 direkt till belopp i euro med hjälp av den officiella omräkningskursen.

3. Propositionens verkningar

3.1. Tillämpning av skadeförsäkringsdirektiven

Ändringar som anknyter till att driva olycksfallsförsäkringsrörelse är delvis principiella och delvis tekniska. Med ändringarna erkänns att skadeförsäkringsdirektivens tillämpningsområde omfattar den lagstadgade olycksfallsförsäkringen och förfarandet vid inträde på marknaden anpassas till direktiven. I praktiken är ändringarna inte så märkliga, eftersom lagändringarna 1996 anpassa-

de den lagstadgade olycksfallsförsäkringen i praktiken till direktivens krav bland annat med principen om en auktorisation och finansiella tillsyn utförd av hemstaten. EES-försäkringsbolag kan nu redan enligt den nuvarande lagen driva olycksfallsförsäkringsrörelse i Finland med auktorisation av myndigheten i sin hemstat och under uteslutande tillsyn av denna myndighet. Grunderna för försäkringspremierna har inte heller längre krävt fastställelse av myndighet.

Trots att direktiven tillämpas är den lagstadgade olycksfallsförsäkringen fortfarande en del av det nationella lagstadgade socialskyddet, som det är Finlands sak att besluta om. Eftersom det gäller en obligatorisk försäkring av olycksfall i arbetet enligt den finska lagstiftningen kan Finland enligt artikel 55 i det tredje skadeförsäkringsdirektivet kräva att också de utländska försäkringsbolag som driver sådan verksamhet följer de specialbestämmelser som gäller denna försäkring i den finska lagstiftningen, med undantag för bestämmelserna om tillsyn av den finansiella stabiliteten.

3.2. Överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbestånd

I bestämmelserna om överlåtelse av olycksfallsförsäkringsbestånd har man tagit hänsyn till de särdrag som ingår i systemet som en del av den obligatoriska socialskyddssystemet. Ändringarna stärker de försäkrades rättsskydd genom att ställa de faktorer som ansluter till bevarandet av den försäkrades skydd som ett centralt villkor vid överlåtelse. Ändringarna har inga direkta ekonomiska verkningar.

3.3. Införande av euro

Ändringar som ansluter till införande av euro har inga anmärkningsvärda ekonomiska verkningar, eftersom avsikten har varit att införa ändringarna utan kostnadsverkningar.

4. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid social- och hälsovårdsministeriet. I sam-

band med beredningen har de viktigaste arbetsmarknadsorganisationerna och Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund hörts.

Grunden för ändringarna i anslutning till införande av euro är Finlands nationella plan för ibruktagande av euro som godkändes av finansministeriets EMU-projekt den 18 december 1997 och en på basis av denna av social- och hälsovårdsministeriet upplagd plan för övergång till eurosystelet den 1 januari 2002 (Euroarbetsgruppens betänkande, social- och hälsovårdsministeriets arbetsgruppsbetänkanden 1998:20). Social- och hälsovårdsministeriet tillsatte dessutom den 1 mars 1999 ett projekt för ibruktagande av euro för övergångsperioden. I projektet finns företrädare för Finska Försäkringsbolagens Centralförbund, Folkpensionsanstalten, Finlands Kommunförbund och Pensionsskyddscentralen.

Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund har också deltagit i arbetet i projektets författningsarbetsgrupp. Övergången till euro har i statsförvaltningen koordinerats av arbetsgruppen för EMU-projektets offentliga sektor tillsatt av finansministeriet.

Regeringens ekonomiskpolitiska ministerutskott godkände den 11 januari

2000 de allmänna principer som den av social- och hälsovårdsministeriet tillsatta ledningsgruppen för projektet för införande av euro framlagt i sitt betänkande den 30 november 1999.

Enligt de principer ledningsgruppen framlagt skall de belopp i mark som förekommer i författningarna ändras den 1 januari 2002 till euro och cent genom användning av den fastställda omräkningskoefficienten. Avrundningarna skall göras i enlighet med euroförordningen. Förmånerna skall betalas i euro och cent från samma tidpunkt. Inkomst- och förmögenhetsgränser samt vissa administrativa gränsvärden kan emellertid avrundas till hela euro eller till ett eurobelopp som slutar på noll. Till dessa delar skall lösningarna också genomföras så kostnadsneutralt som möjligt. Benämningarna i författningarna, som mark och belopp i mark skall ändras antingen till euro eller penningbelopp. Förmånen får inte minska och inte heller upphöra på grund av att euro införs. Ovan uppräknade principer skall tillämpas också i författningar på lägre nivå än lagar och i tillämpliga delar också i annan lagstiftning än den som gäller socialskyddet.

Propositionen har beretts följande ovan beskrivna allmänna principer.

DETALJMOTIVERINGAR

1. Motiveringar till lagförslagen

1.1. Lagen om olycksfallsförsäkring

10 §. Beloppet i mark i paragrafens 1 mom. föreslås bli ändrat till euro uträknat med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundat till närmaste cent enligt euroförordningen.

11 §. Beloppet i mark i paragrafen föreslås bli ändrat till euro uträknat med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundat till närmaste cent enligt euroförordningen.

12 §. Beloppen i mark i paragrafens 1 och 2 mom. föreslås bli ändrade till euro uträknade med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundade till närmaste cent enligt euroförordningen.

16 §. Beloppet i mark i paragrafens 3 mom. föreslås bli ändrat till euro uträknat med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundat till närmaste cent enligt euroförordningen.

20 §. Beloppen i mark i paragrafens 1 och 2 mom. föreslås bli ändrade till euro uträknade med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundade till närmaste cent enligt euroförordningen.

28 §. Avrundningsregeln för årsarbetsförtjänsten som bestäms i paragrafens 5 mom. föreslås bli ändrad så att årsarbetsförtjänsten avrundas till närmaste hela tio euro, när den nuförtiden avrundas till närmaste hela hundra mark. Genom ändring av avrundningsregeln bevaras det nuvarande begreppet för avrundad årsarbetsförtjänst också under eurotiden för de ersättningar av inkomstbortfall som bygger på årsarbetsförtjänsten. Beloppet i mark i 6 mom. föreslås bli ändrat till euro uträknat med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundat till närmaste cent enligt euroförordningen.

29 §. Genom ändringarna i paragrafen anpassas den lagstadgade olycksfallsförsäkringen till det tredje skadeförsäkringsdirektivet. Enligt 8 § lagen om olycksfallsförsäkring skall arbetsgivaren, om inte annat följer av undantagen i försäkringsskyldigheten i lagens 9 §, 10 §

och 12 §, teckna försäkring i en försäkringsanstalt som har rätt att ge försäkring enligt denna lag. Enligt den föreslagna paragrafens 1 mom. kan en sådan försäkring utfärdas av ett försäkringsbolag som har rätt att med stöd av sin koncession driva i 1 § 1 punkten social- och hälsovårdsministeriets beslut om fastställande av försäkringsklasser för finska försäkringsbolag och försäkringsföreningar samt för utländska försäkringsbolag som är verksamma i Finland (858/1995) avsedd försäkringsverksamhet av skadeförsäkringsklass 1 med stöd av lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag. Villkoren för att driva försäkringsverksamhet och inträde på marknaden bestäms därmed för det finska försäkringsbolagets del enligt lagen om försäkringsbolag och för utländska försäkringsbolags del enligt lagen om utländska försäkringsbolag.

Lagen om försäkringsbolag tillämpas på finska ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsaktiebolag. Social- och hälsovårdsministeriet beviljar koncession försäkringsklassvis och klassgruppsvis. Att driva lagstadgad olycksfallsförsäkring i Finland förutsätter därmed att social- och hälsovårdsministeriet har beviljat ett finskt försäkringsbolag koncession som omfattar en försäkring av ovan nämnda skadeförsäkringsklass 1.

Den lagstadgade olycksfallsförsäkringen kunde dessutom utfärdas av ett sådant utländskt försäkringsbolag som enligt lagen om utländska försäkringsbolag har rätt att driva nämnda försäkringsverksamhet. Förutsättningen är därmed också för det utländska försäkringsbolaget att det har koncession för att driva olycksfallsförsäkring av skadeförsäkringsklass 1.

Lagen om utländska försäkringsbolag omfattar särskilda bestämmelser om EES-försäkringsbolag och försäkringsbolag från ett tredje land. EES-försäkringsbolag får tillstånd till försäkringsverksamhet av skadeförsäkringsklass 1 av myndigheten i sin hemstat. EES-försäkringsbolaget får med stöd av detta tillstånd driva verksamhet med

försäkring av olycksfall i arbetet antingen genom att grunda en representation (etableringsrätt) eller agera i Finland direkt från sin hemstat eller från ett driftställe som är beläget i en annan medlemsstat (friheten att tillhandahålla försäkringstjänster). För att inleda verksamheten i Finland krävs, utöver tillstånd från hemstaten, att Försäkringsinspektionen får i 7 § eller 10 § lagen om utländska försäkringsbolag avsedd anmälan om etablering av representation eller anmälan om inledande av fritt tillhandahållande av försäkringstjänster av den myndighet i försäkringsbolagets hemstat som ansvarar för försäkringsinspektionen.

Enligt ovannämnda 7 § skall anmälan innehålla tillräckliga uppgifter om den tilltänkta representationens affärsverksamhet, förvaltning och generalagent samt om att de minimisolvenskrav som uppställts i det första skadeförsäkringsdirektivet uppfylls. Försäkringsinspektionen skall, när verket har fått anmälan, inom två månader meddela myndigheten i fråga de villkor som med hänsyn till allmän fördel som gäller för försäkringsrörelse i Finland. Om det gäller inledning av fritt tillhandahållande av tjänster skall Försäkringsinspektionen av den myndighet som i försäkringsbolagets hemstat svarar för försäkringsinspektionen inhämta utredning över uppfyllande av solvenskraven och över vilka risker försäkringsbolagets verksamhet omfattar i Finland.

Försäkringsbolaget kan med etableringsrätten inleda sin verksamhet i Finland genast när den genom myndigheten i sin hemstat har fått uppgift om de villkor med hänsyn till allmän fördel som gäller för försäkringsrörelse i Finland, dock senast efter två månader räknat från som myndigheten i bolagets hemstat sände meddelande om grundande av representation till Försäkringsinspektionen.

EES-försäkringsbolaget kan inleda fritt tillhandahållande av försäkringar av olycksfall i arbetet så snart den har fått meddelande av myndigheten i sin hemstat om att anmälan om inledande av verksamheten har sänts till Försäkringsinspektionen.

Avsikten är att försäkringsbolag i tredje land kan driva verksamhet med lagstadgad

olycksfallsförsäkring i Finland, som hittills, bara med koncession av social- och hälsovårdsministeriet och genom att grunda här en representation som leds av en av ministeriet godkänd generalagent. Koncessionen skall enligt lagen om utländska försäkringsbolag beviljas om det på basis av den utredning som har erhållits om den tilltänkta försäkringsrörelsen kan bedömas att försäkringsbolaget från tredje land i sin verksamhet kommer att iaktta sunda och försiktiga affärsprinciper och om generalagenten uppfyller de krav som ställs i lagen. På ett sådant försäkringsbolags representation i Finland tillämpas de solvensbestämmelser som gäller finska försäkringsbolag.

Tillsynen över ett tredje lands försäkringsbolags representation i Finland hör till Försäkringsinspektionen. Den finansiella tillsynen över ett EES-försäkringsbolag hör däremot till försäkringsbolagets hemstat. Den finansiella tillsynen omfattar särskilt kontroll av försäkringsbolagets solvens, av den försäkringstekniska ansvarsskulden och av de tillgångar som täcker den. I övrigt ankommer tillsynen över EES-försäkringsbolags lagstadgade olycksfallsförsäkring på Försäkringsinspektionen.

I paragrafens 2 mom. anges om försäkringsbolagets skyldighet att anmäla om inledandet av verksamhet enligt denna lag till Olycksfallsförsäkringsanstalterna förbund. Anmälan skall göras senast två månader innan verksamheten inleds. Fullgörande av anmälningsskyldigheten är emellertid inte ett villkor för att inleda verksamheten. Anmälan kompletterar det anmälningsförfarande som direktiven föreskriver och det står inte i strid med dem. Bestämmelsen om anmälningsskyldigheten är nödvändig för att förbundet skall veta exakt den tidpunkt då försäkringsbolaget faktiskt inleder verksamhet med försäkring enligt denna lag. Försäkring av skadeförsäkringsklass 1 omfattar både privat försäkring av olycksfallsförsäkring och lagstadgad olycksfallsförsäkring och de kan inte särskiljas i koncessionen. En anmälan gjord genom myndigheten i EES-försäkringsbolagets hemstat om inledande av

verksamhet enligt nämnda skadeförsäkringsklass leder i praktiken inte till att affärsverksamheten inleds för alla försäkringslag som är möjliga enligt försäkringsklassen. Ett försäkringsbolag som driver verksamhet med lagstadgad olycksfallsförsäkring i Finland skall enligt denna lag höra till Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund och delta i dess kostnader. Likaså skall försäkringsbolaget delta bland annat i systemet för utjämning av indexförhöjningar och sköta vissa andra lagstadgade avgifter och uppgifter. Det är ändamålsenligt att dessa förpliktelser gäller försäkringsbolag först sedan när de i verkligheten inleder verksamhet i Finland enligt denna lag.

Skrivningen i paragrafens 3 mom. preciseras så att bestämmelsen om primär tillämpning av lagen om olycksfall gäller bara försäkringsbolagets försäkringsverksamhet enligt denna lag.

29 a §. I paragrafen föreslås bestämmelser om särskilda villkor med vilka den lagstadgade olycksfallsförsäkringens försäkringsbestånd kan överlåtas till ett annat försäkringsbolag. Bestämmelsen åsidosätter förutsättningarna för överlåtelse av finskt försäkringsbestånd enligt 16 a kapitlet 9 § 4 mom. och 14 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag. Till övriga delar tillämpas bestämmelserna i lagen om försäkringsbolag på överlåtelse av ett sådant försäkringsbestånd. Till samtycke kan också anslutas villkor som tryggar att förutsättningarna uppfylls.

Avsikten är att samma specialvillkor för överlåtelse av försäkringsbestånd skall gälla all överlåtelse av lagstadgat olycksfallsförsäkringsbestånd. Därför skall förutsättningarna i paragrafens 1 mom. utsträckas i 2 mom. att gälla, i tillämpliga delar, också det samtycke som Försäkringsinspektionen ger för överlåtelse av utländskt försäkringsbolags olycksfallsförsäkringsbestånd med stöd av 64—66 § lagen om utländska försäkringsbolag. De förmåner som förutsätts i den sistnämnda lagens 64 § 2 mom. och som omfattas av försäkringar eller de villkor som gäller försäkringsverksamhetens sunda utveckling skall därmed inte tillämpas.

30 §. I paragrafen görs en precisering, så att inte försäkringsbolagslagstiftningen skall tillämpas genom hänvisningsbestämmelsen i 29 § 3 mom. för statskontorets del.

32 §. I paragrafens 1 mom. föreslås ett tillägg om försäkringstagarens uppsägningsrätt vid överlåtelse av försäkringsbestånd, eftersom bestämmelsens nuvarande skrivning är för uppsägningens del formulerad uttömmande. I momentet införs en hänvisning till tillämpning av 16 a kapitlet 12 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag som ger uppsägningsrätt.

35 a §. Beloppen i mark i paragrafen föreslås bli ändrade till euro avrundade enligt euroförordningen uträknade med hjälp av den fastställda omräkningskursen till närmaste cent. I paragrafen infördes för tydlighetens skull en bestämmelse enligt vilken också förskotts-försäkringspremien, som debiteras av försäkringstagaren i början av försäkringsperioden, skall följa bestämmelserna om försäkringsavgift enligt 35 § 2 mom. Därmed skall också förskotts-försäkringspremien, vid fastställandet bedömd på basis av tillgängliga uppgifter, i rimlig proportion beakta risken för olycka och yrkessjukdom i arbetet med hänsyn till de kostnader som försäkringen åsamkar. Syftet med bestämmelsen är att skydda försäkringstagaren så att inte den första försäkringspremien av marknadsföringsskäl prissätts omotiverat lågt.

Förslaget är att paragrafen dessutom ändras till de delar som däri bestäms om möjligheten att avvika från ett års tidsfrist för redovisning av utjämningsförsäkringspremien i fråga om försäkringar med specialtariff (försäkring där olyckor som sker i försäkringstagarens eget arbete direkt påverkar försäkringspremiens storlek). Bestämmelsen möjliggör nu att i dessa fall kan försäkringstagaren och försäkringsbolaget fritt avtala om längden av utjämningsperioden för en sådan försäkring. Om man då avtalar om en mycket lång utjämningsperiod och de debiterade förskotts-försäkringspremierna förblir betydligt lägre än den slutliga försäkringspremien kan försäkringstagarens skyldighet att betala utjämningspremie när

försäkringen upphör i praktiken förhindra försäkringstagaren från att byta försäkringsbolag. Därför föreslås det att i dessa fall kan ett års tidsfrist begränsas till högst tre år.

47 §. Beloppen i mark i paragrafens 1 och 3 mom. föreslås bli ändrade till euro uträknade med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundade till närmaste cent enligt euroförordningen.

48 §. Beloppet i mark i paragrafens 1 mom. föreslås bli ändrat till euro uträknat med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundat till närmaste cent enligt euroförordningen.

53 §. Beloppet i mark i paragrafens 5 mom. föreslås bli ändrad till euro uträknade med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundad till närmaste cent enligt euroförordningen. I paragrafen görs också en precisering som gäller skyldigheten att årligen betala minimiavgiften.

60 §. Avrundningsreglerna i paragrafens 1 mom. föreslås bli ändrade, så att de penningbelopp som nu avrundas till närmaste tio mark (12 §, 35 a §) avrundas till närmaste hela euro, penningbelopp som avrundas till närmaste hela hundra mark (11 §, 16 § 3 mom., 28 § 6 mom. och 53 § 5 mom.) avrundas till närmaste hela tio euro. För de penningbelopp som numera avrundas till närmaste hela tio penni (20 § 2 mom.) och närmaste fulla mark (20 § 1 mom.) föreslås att avrundning slopas, för att det inte är ändamålsenligt eller nödvändigt att avrunda penningbelopp med tio cents noggrannhet. Uttryck i mark föreslås bli ändrade till penningbelopp.

60 a §. Beloppet i mark i paragrafens 4 mom. föreslås bli ändrat till euro uträknat med hjälp av den fastställda omräkningskursen avrundat till närmaste cent enligt euroförordningen. För penningbeloppet som nu avrundas till närmaste hela mark föreslås att avrundning slopas eftersom det inte är ändamålsenligt att avrunda med en euros noggrannhet. Yttrycket i mark föreslås bli ändrat till penningbelopp.

1.2. Lagen om försäkringsbolag

2 Kapitel. Försäkringsbolags bildande

5 §. I paragrafens 4 mom. införs en teknisk justering, för att rätten att driva verksamhet med lagstadgad olycksfallsförsäkring bestäms med stöd av lagen om försäkringsbolag och lagen om utländska försäkringsbolag.

2. Ikraftträdande

Lagen om ändring av olycksfallsförsäkring avses träda i kraft den 1 juli 2001. Lagens 10 § 1 mom., 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 5 och 6 mom., 35 a §, 47 § 1 och 3 mom., 48 §, 53 § 5 mom., 60 § 1 mom., och 60 a § 4 mom. som anknyter till införande av euro föreslås träda i kraft först den 1 januari 2002. De sistnämnda bestämmelserna skall bara tillämpas på olyckor som inträffar och yrkessjukdomar som yttrar sig den 1 januari 2002 eller efter det. Utslag om förmånens belopp för tiden efter den 31 december 2001 skall kunna emellertid ges i euro redan innan lagen träder i kraft.

På skador som inträffar före den 1 januari 2002 tillämpas lagstiftningen vid tidpunkten för skadans inträffande. Ersättningsarna bestäms således enligt den lagstiftning om olycksfallsförsäkring som gällde när skadan inträffade. När lagen trätt i kraft ändras dessa ersättningar som betalas i mark för skadorna till euro genom användning av den officiella omräkningskursen direkt enligt artikel 14 i förordningen (EG) Nr 974/98.

I bestämmelsen om ikraftträdandet skall också anges vilka som är de basår i euro som skall indexförhöjas, det vill säga på vilket års nivå är penningbeloppet i lagen uttryckt. Basåren skall vara samma som för de belopp i mark i nu gällande lag.

Lagen om ändring av 2 kapitlet 5 § lagen om försäkringsbolag föreslås träda i kraft den 1 juli 2001.

Med stöd av det ovan framförda lämnas följande lagförslag till Riksdagen för godkännande:

Lagförslagen

1.

Lag**om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/1948) 10 § 1 mom., 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 5 och 6 mom., 29 §, 30 § 1 mom., 32 § 1 mom., 35 a §, 47 § 1 och 3 mom., 48 §, 53 § 5 mom., 60 § 1 mom. och 60 a § 4 mom., dessa lagrum sådana de lyder 10 § 1 mom., 12 § 2 mom., 48 § i lagen 956/1971, 11 §, 12 § 1 mom., 29 §, 30 § 1 mom., 32 § 1 mom., 35 a § och 60 § 1 mom. i lagen 1204/1996, 16 § 3 mom. i lagen 948/1992, 20 § 1 och 2 mom. samt 53 § 5 mom. i lagen 526/1981, 28 § 5 och 6 mom. samt 47 § 1 mom. i lagen 1642/1992, 47 § 3 mom. i lagen 1329/1999 och 60 a § 4 mom. i lagen 940/1984, samt

fogas till lagen en ny 29 a §, som följer:

10 §

Arbetsgivaren är fri från sin försäkringsplikt, tills hans under kalenderåret utförda antal arbetsdagar är mera än 12. Även en sådan arbetsgivare som inte är en sammanslutning eller stiftelse och som vid den senaste kommunalbeskattningen blivit påförd skatt för en inkomst av högst 571,84 euro av inkomsterna, är fri från sin försäkringsplikt tills arbetsdagarna i arbete, som han låtit utföra, under ett kalenderår uppgår till mer än 30.

skadeståndsskyldighet. I försäkringsbrevet skall det alltid antecknas om arbetsgivaren har någon självrisk eller inte.

Arbetsgivare, som enligt 10 § är fri från försäkringsplikt, är ändå skyldig att betala i 1 mom. avsett skadestånd till ett belopp av 8,41 euro för varje olycksfall i arbetet.

16 §

Begravningshjälpen utgör 3 010,56 euro.

11 §

Drabbar ett olycksfall i arbetet en arbetstagare i arbete hos en arbetsgivare som har försummat sin försäkringsplikt, svarar Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund för betalningen av skadestånd enligt denna lag. Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund har rätt att utöver den avgift som nämns i 36 § dessutom av arbetsgivaren återkräva vad som bestäms att skall betalas i skadestånd, dock högst 168,19 euro för varje olycksfall.

20 §

Har arbetstagaren på grund av skadan eller sjukdomen blivit så hjälplös att han inte kan reda sig utan annans hjälp, eller förorsakas han i övrigt exceptionellt men av svår skada eller sjukdom, kan till honom för den tid förutsättningarna föreligger utges mentillägg, uppgående till högst 2,35 euro per dag. Detta tillägg utges dock inte för den tid under vilken den skadade får vård på sjukhus eller annan anstalt.

Till arbetstagare vars protes eller andra hjälpmedel förorsakar särskild slitning av gångkläder eller som har ledarhund kan såsom tilläggsskadestånd utges högst 0,47 euro per dag.

12 §

En försäkringspliktig arbetsgivare skall själv intill ett belopp av 16,82 euro betala skadestånd för varje olycksfall i arbetet, om inte försäkringen frivilligt har utsträckts till att omfatta också denna

28 §

— — — — —
Vid beräkning av skadeståndet avrundas årsarbetsförtjänsten till närmaste med tio jämnt delbara eurobelopp. När avrundning åt båda hållen är möjligt avrundas beloppet uppåt.

När årsarbetsförtjänsten understiger 925,03 euro höjs den till 925,03 euro. Årsarbetsförtjänsten höjs dock inte, om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade rätt till full invalidpension som beviljas tills vidare och som avses i folkpensionslagens (347/1956) eller i 8 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare eller till full olycksfallspension som fastställs enligt denna lag och som beviljas tills vidare eller till motsvarande ersättning enligt trafikförsäkringslagen, eller om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade fyllt 65 år och fick ålderspension enligt folkpensionslagen eller 8 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare.

29 §

En i denna lag avsedd försäkring kan beviljas av ett sådant försäkringsbolag som enligt lagen om försäkringsbolag (1062/1979) eller lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995) har rätt att bedriva försäkring i den skadeförsäkringsklass som avses i 1 § 1 punkten i social- och hälsovårdsministeriets beslut om fastställande av försäkringsklasser för finska försäkringsbolag och försäkringsföreningar samt för utländska försäkringsbolag som är verksamma i Finland (858/1995).

Ett försäkringsbolag som har för avsikt att bedriva försäkring enligt denna lag i Finland skall senast två månader innan verksamheten inleds anmäla detta hos Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund.

På ett i lagen om försäkringsbolag avsett försäkringsbolag tillämpas för en i denna lag avsedd försäkringsrörelse lagen om försäkringsbolag och på ett utländskt bolag lagen om utländska försäkringsbolag, om inte annat följer av denna lag.

29 a

Avvikande från det som bestäms i 16 a kapitlet 9 § 4 mom. och 14 § 1 mom. skall samtycke ges till överlåtelse av ett

försäkringsbestånd eller del därav i ett i lagen om försäkringsbolag avsett försäkringsbolag, om överlåtelsen inte i väsentligt försvagar de försäkrades skydd eller äventyrar verksamhetsförutsättningarna för försäkringssystemet i denna lag eller förmåga att klara sina förpliktelser. Samtycke kan anslutas villkor som tryggar att förutsättningarna uppfylls.

Det som i 1 mom. bestäms gäller i tillämpliga delar också förutsättningarna för samtycke i 64—66 § lagen om utländska försäkringsbolag avsedda samtycke.

30 §

I de fall där staten är skadeståndsskyldig på grund av olycksfall i arbete eller yrkessjukdom, skall skadeståndet betalas av statskontoret. För statskontoret gäller då i tillämpliga delar vad som i denna lag bestäms om försäkringsanstalter. På statskontoret tillämpas dock inte 29 § 3 mom. och 41 b § 2 och 4—6 mom.

32 §

Försäkringsavtalet ingås för en försäkringsperiod. Försäkringsperioden är ett kalenderår, om det inte gäller en försäkring som träder i kraft under året, varvid den första försäkringsperioden löper ut vid utgången av kalenderåret efter det år då försäkringen påbörjades. Därefter fortsätter försäkringen en period åt gången, om inte försäkringstagaren skriftligen säger upp försäkringen senast tre månader innan försäkringsperioden går ut. För försäkringstagarens uppsägningsrätt vid överlåtelse av försäkringsbestånd gäller emellertid, det som bestäms i 16 a kapitlet 12 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag.

35 a §

Försäkringspremien för en försäkringsperiod består av en förskottsförsäkringspremie och en utjämningsförsäkringspremie. Det som i 35 § 2 mom. bestäms om försäkringspremien gäller på motsvarande sätt också förskottsförsäkringspremien.

Försäkringsperiodens förskottsförsäkringspremie skall betalas inom en tid som försäkringsanstalten bestämmer.

Överstiger eller understiger den slutliga försäkringspremien för försäkringsperioden beloppet av den uppburna förskottsförsäkringspremien, uppbärs hos försäkringstagaren eller återbärs till honom såsom utjämningsförsäkringspremie skillnaden mellan den slutliga premien och förskottsförsäkringspremien inom en tid som försäkringsanstalten bestämmer, dock senast inom ett år efter försäkringsperiodens utgång, om inte något annat följer av 37 §. För försäkringar med specialtariff som har upphört får denna tidsfrist, om därom har avtalats med försäkringstagaren, vara ett år längre, dock högst tre år. I försäkringsvillkoren kan försäkringsanstalten fastställa beloppet av den minsta utjämningsförsäkringspremie som uppbärs eller återbärs. Beloppet får vara högst 8,41 euro.

47 §

Dagpenning och därtill hörande tillägg skall utbetalas åtminstone en gång i månaden i efterskott, dock inte oftare än en gång i veckan. Olycksfallspension, fortlöpande menersättning och till dem hörande tillägg samt familjepension utbetalas, om inte parterna kommer överens om något annat, månadsvis i förskott. Är det månatliga beloppet mindre än 16,82 euro kan utbetalningen ske med längre mellanrum, dock minst en gång om året.

Om inte parterna kommer överens om något annat, skall försäkringsanstalten på sin bekostnad tillhandahålla det skadestånd som skall utbetalas tillgängligt för den skadeståndsberättigade på den penninginrättning i landet som han eller hon bestämmer. Har någon penninginrättning inte bestämts, tillhandahålls den skadeståndsberättigade skadeståndet på dennes boningsorts postanstalt. En skadeståndsrät som är mindre än 1,68 euro skall kunna lyftas av den skadeståndsberättigade på försäkringsanstalten.

48 §

Har en arbetstagare drabbats av olycksfall i arbete, vilket olycksfall bör anses vara av allvarlig art, och är den skadades eller hans anhörigs rätt till skadestånd uppenbar, är arbetsgivaren skyldig att på anhållan av skadeståndstagaren såsom förskott på skadeståndet betala

1)oundgängliga resekostnader, föranledda av given sjukvård, och

2) för tryggnad av skadeståndstagarens uppehälle nödvändigt belopp, likväl högst 33,64 euro.

Enligt 1 mom. utbetalt förskott avdras från skadeståndet, såsom stadgats i 26 §.

53 §

Kostnaderna för olycksfallsnämndens verksamhet betalas av försäkringsanstalterna i förhållande till det antal ärenden som inkommer till nämnden för behandling, dock så, att varje anstalt skall betala minst 336,38 euro årligen.

60 §

De i 11 § och 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 6 mom., 35 a § och 53 § 5 mom. bestämda beloppen justeras kalenderårsvis på grund av de förändringar som skett i den allmänna lönenivån i landet, enligt det löneindex som årligen fastställs för tillämpningen av 9 § lagen om pension för arbetstagare. De ändrade beloppen avrundas så att det i 12 § och 35 a § angivna beloppen avrundas till närmaste hela euro samt 11 §, 16 § 3 mom., 28 § 6 mom., och 53 § 5 mom. angivna beloppen avrundas till närmaste hela tio euro.

60 a §

Skadeståndsförhöjning som understiger 2,52 euro skall inte betalas. Beloppet justeras årligen enligt det löneindex som nämns i 9 § lagen för arbetstagare.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2001.

Lagens 10 § 1 mom., 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 §

5 och 6 mom., 35 a §, 47 § 1 och 3 mom., 48 §, 53 § 5 mom., 60 § 1 mom. och 60 a § 4 mom. träder i kraft först den 1 januari 2002. Beslut om förmånsbelopp enligt denna lag kan lämnas ut i euro redan innan denna lag träder i kraft. Vid tillämpning av denna lag motsvarar penningbeloppen i 11§, 12 § 1 och 2 mom.,

20 § 1 och 2 mom., 28 § 6 mom. och i 35 a § den allmänna lönenivån 1971 och penningbeloppen i 53 § 5 mom. den allmänna lönenivån 1981 och penningbeloppet i 60 a § 4 mom. den allmänna lönenivån 1984 och penningbeloppet i 16 § 3 mom. den allmänna lönenivån 1992.

2.

Lag

om ändring av 2 kap. 5 § lagen om försäkringsbolag

I enlighet med Riksdagens beslut *ändras* 2 kap. 5 § 4 mom. lagen den 28 december 1979 om försäkringsbolag (1062/1979), sådant den lyder i lagen 355/1997, som följer:

2 kap.	bedriver lagstadgad pensionsförsäkring stadgas i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag (354/1997).
Försäkringsbolags bildande	

5 §

Om koncession för försäkringsbolag som

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2001.

Helsingfors den 27 april 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Sosial- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

*Bilaga
Parallelltexter*

1.

Lag

om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/1948) 10 § 1 mom., 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 5 och 6 mom., 29 §, 30 § 1 mom., 32 § 1 mom., 35 a §, 47 § 1 och 3 mom., 48 §, 53 § 5 mom., 60 § 1 mom. och 60 a § 4 mom., dessa lagrum sådana de lyder 10 § 1 mom., 12 § 2 mom., 48 § i lagen 956/1971, 11 §, 12 § 1 mom., 29 §, 30 § 1 mom., 32 § 1 mom., 35 a § och 60 § 1 mom. i lagen 1204/1996, 16 § 3 mom. i lagen 948/1992, 20 § 1 och 2 mom. samt 53 § 5 mom. i lagen 526/1981, 28 § 5 och 6 mom. samt 47 § 1 mom. i lagen 1642/1992, 47 § 3 mom. i lagen 1329/1999 och 60 a § 4 mom. i lagen 940/1984, samt fogas till lagen en ny 29 a §, som följer:

Gällande lydelse

10 §

Arbetsgivare är fri från sin försäkringsplikt, intill dess arbetsdagarna i arbete, som han låtit utföra, under ett kalenderår uppgå till mer än 12. Även sådan arbetsgivare, som icke är sammanslutning eller stiftelse och som vid den senast förrättade kommunalbeskattningen blivit påförd skatt för en inkomst av högst 3 400 mark, är intill dess arbetsdagarna i arbete, som han låtit utföra, under ett år uppgå till mer än 30, fri från försäkringsplikt.

— — — — —

11 §.

Drabbar ett olycksfall i arbete en arbetstagare i arbete hos en arbetsgivare som har försummat sin försäkringsplikt, svarar Olycksfallsförsäkringsanstaltens Förbund för betalningen av skadestånd enligt denna lag. Olycksfallsförsäkringsanstaltens Förbund har rätt att utöver den avgift som nämns i 36 § dessutom av arbetsgivaren återkräva vad som på detta sätt har bestämts att skall betalas i skadestånd, dock högst 1 000 mark för varje olycksfall.

Föreslagen lydelse

10 §

Arbetsgivaren är fri från sin försäkringsplikt, tills hans under kalenderåret utförda antal arbetsdagar är mera än 12. Även en sådan arbetsgivare som inte är en sammanslutning eller stiftelse och som vid den senaste kommunalbeskattningen blivit påförd skatt för en inkomst av högst 571,84 euro av inkomsterna, är fri från sin försäkringsplikt tills arbetsdagarna i arbete, som han låtit utföra, under ett kalenderår uppgår till mer än 30.

— — — — —

11 §

Drabbar ett olycksfall i arbetet en arbetstagare i arbete hos en arbetsgivare som har försummat sin försäkringsplikt, svarar Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund för betalningen av skadestånd enligt denna lag. Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund har rätt att utöver den avgift som nämns i 36 § dessutom av arbetsgivaren återkräva vad som bestäms att skall betalas i skadestånd, dock högst 168,19 euro för varje olycksfall.

12 §.

En försäkringspliktig arbetsgivare skall själv intill ett belopp av 100 mark betala skadestånd för varje olycksfall i arbetet, om inte försäkringen frivilligt har utsträckts till att omfatta också denna skadeståndsskyldighet. I försäkringsbrevet skall alltid antecknas om arbetsgivaren har någon självrisk eller inte.

Arbetsgivare, som enligt 10 § är fri från försäkringsplikt, är likväl skyldig att erlägga i 1 mom. nämnt skadestånd upp till ett belopp av 50 mark för varje olycksfall i arbete.

Begravningshjälpen utgör 17 900 mark.

20 §.

Har arbetstagaren till följd av skadan eller sjukdomen blivit så hjälplös att han inte kan reda sig utan hjälp av annan person, eller förorsakas han eljest exceptionellt men av svår skada eller sjukdom, kan till honom för den tid dessa förutsättningar föreligger utges mentillägg, uppgående till högst 14 mark per dag. Detta tillägg utges dock inte för den tid under vilken den skadade erhåller vård på sjukhus eller annan anstalt.

Till arbetstagare vars protes eller andra hjälpmedel förorsakar särskild slitning av gångkläder eller som har ledarhund kan såsom tilläggsskadestånd utges högst 2 mark 80 penni per dag.

Vid beräkning av skadeståndet avrundas årsarbetsförtjänsten till närmaste med 100 jämnt delbara markbelopp. När avrundning åt båda hållen är möjlig verkställs den uppåt.

När årsarbetsförtjänsten understiger 5 500 mark höjs den till 5 500 mark. Årsarbetsförtjänsten höjs dock inte, om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade rätt till full invalidpension som beviljas tills vidare och som avses i folkpensionslagen (347/1956) eller i 8 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare eller till full olycksfallspension som fastställs enligt

12 §

En försäkringspliktig arbetsgivare skall själv intill ett belopp av 16,82 euro betala skadestånd för varje olycksfall i arbetet, om inte försäkringen frivilligt har utsträckts till att omfatta också denna skadeståndsskyldighet. I försäkringsbrevet skall det alltid antecknas om arbetsgivaren har någon självrisk eller inte.

Arbetsgivare, som enligt 10 § är fri från försäkringsplikt, är ändå skyldig att betala i 1 mom. avsett skadestånd till ett belopp av 8,41 euro för varje olycksfall i arbetet.

Begravningshjälpen utgör 3 010,56 euro.

20 §

Har arbetstagaren på grund av skadan eller sjukdomen blivit så hjälplös att han inte kan reda sig utan annans hjälp, eller förorsakas han i övrigt exceptionellt men av svår skada eller sjukdom, kan till honom för den tid förutsättningarna föreligger utges mentillägg, uppgående till högst 2,35 euro per dag. Detta tillägg utges dock inte för den tid under vilken den skadade får vård på sjukhus eller annan anstalt.

Till arbetstagare vars protes eller andra hjälpmedel förorsakar särskild slitning av gångkläder eller som har ledarhund kan såsom tilläggsskadestånd utges högst 0,47 euro per dag.

28 §

Vid beräkning av skadeståndet avrundas årsarbetsförtjänsten till närmaste med tio jämnt delbara eurobelopp. När avrundning åt båda hållen är möjligt avrundas beloppet uppåt.

När årsarbetsförtjänsten understiger 925,03 euro höjs den till 925,03 euro. Årsarbetsförtjänsten höjs dock inte, om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade rätt till full invalidpension som beviljas tills vidare och som avses i folkpensionslagens (347/1956) eller i 8 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare eller till full olycksfallspension som fastställs enligt

denna lag och som beviljas tills vidare eller till motsvarande ersättning enligt trafikförsäkringslagen (279/59), eller om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade fyllt 65 år och fick ålderspension enligt folkpensionslagen eller 8 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare.

29 §.

Ett i lagen om försäkringsbolag (1062/1979) avsett försäkringsbolag får i Finland bedriva försäkring enligt denna lag som en i 8 § avsedd försäkringsanstalt, när det enligt sin koncession har rätt att bedriva försäkring i den skadeförsäkringsklass 1 som avses i 1 § 1 punkten i social- och hälsovårdsministeriets beslut om fastställande av försäkringsklasser för finska försäkringsbolag och försäkringsföreningar samt för utländska försäkringsbolag som är verksamma i Finland (858/1995) och som har gjort en anmälan enligt 2 mom. om inledandet av verksamheten. Detsamma gäller ett utländskt försäkringsbolag som avses i lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995) och som har rätt att i Finland bedriva försäkring i nämnda skadeförsäkringsklass.

Ett försäkringsbolag som har för avsikt att bedriva försäkring enligt denna lag i Finland skall senast två månader innan verksamheten inleds anmäla detta hos ministeriet och Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund, för att de skyldigheter som gäller en sådan försäkringsanstalt skall fullgöras.

På ett försäkringsbolag som bedriver försäkring enligt denna lag skall lagen om försäkringsbolag tillämpas om bolaget är inhemskt och lagen om utländska försäkringsbolag tillämpas om bolaget är utländskt, om inte något annat följer av denna lag.

denna lag och som beviljas tills vidare eller till motsvarande ersättning enligt trafikförsäkringslagen, eller om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade fyllt 65 år och fick ålderspension enligt folkpensionslagen eller 8 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare.

29 §

En i denna lag avsedd försäkring kan beviljas av ett sådant försäkringsbolag som enligt lagen om försäkringsbolag (1062/1979) eller lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995) har rätt att bedriva försäkring i den skadeförsäkringsklass som avses i 1 § 1 punkten i social- och hälsovårdsministeriets beslut om fastställande av försäkringsklasser för finska försäkringsbolag och försäkringsföreningar samt för utländska försäkringsbolag som är verksamma i Finland (858/1995). Ett försäkringsbolag som har för avsikt att bedriva försäkring enligt denna lag i Finland skall senast två månader innan verksamheten inleds anmäla detta hos Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund.

På ett i lagen om försäkringsbolag avsett försäkringsbolag tillämpas för en i denna lag avsedd försäkringsrörelse lagen om försäkringsbolag och på ett utländskt bolag lagen om utländska försäkringsbolag, om inte annat följer av denna lag.

29 a

Avvikande från det som bestäms i 16 a kapitlet 9 § 4 mom. och 14 § 1 mom. skall samtycke ges till överlåtelse av ett försäkringsbestånd eller del därav i ett i lagen om försäkringsbolag avsett försäkringsbolag, om överlåtelsen inte i väsentligt försvagar de försäkrades skydd

eller äventyrar verksamhetsförutsättningarna för försäkringssystemet i denna lag eller förmåga att klara sina förpliktelser. Samtycke kan anslutas villkor som tryggar att förutsättningarna uppfylls. Det som i 1 mom. bestäms gäller i tillämpliga delar också förutsättningarna för samtycke i 64—66 § lagen om utländska försäkringsbolag avsedda samtycke.

30 §.

I de fall där staten är skadeståndsskyldig med anledning av olycksfall i arbete eller yrkessjukdom, skall skadeståndet betalas av statskontoret. Angående statskontoret gäller då i tillämpliga delar vad som i denna lag bestäms om försäkringsanstalter. På statskontoret tillämpas dock inte 41 b § 2 mom. och 4—6 mom.

32 §

Försäkringsavtalet ingås för en försäkringsperiod. Försäkringsperioden är ett kalenderår, utom när försäkringen träder i kraft under året, varvid den första försäkringsperioden löper ut vid utgången av kalenderåret efter det år då försäkringen påbörjades. Därefter fortsätter försäkringen en period åt gången, om inte försäkringstagaren skriftligen säger upp försäkringen senast tre månader innan försäkringsperioden går ut.

35 a §

Försäkringspremien för en försäkringsperiod består av en förskottspremie och en utjämningspremie. Försäkringsperiodens förskottspremie skall betalas inom en tid som försäkringsanstalten bestämmer. Överstiger eller understiger den slutliga försäkringpremien för försäkringsperioden beloppet av den uppburna förskottspremien, uppbärs hos försäkringstagaren eller återbärs till honom såsom utjämningspremie skillnaden mellan den slutliga premien och förskottspremien inom en tid som försäkringsanstalten bestämmer,

30 §

I de fall där staten är skadeståndsskyldig på grund av olycksfall i arbete eller yrkessjukdom, skall skadeståndet betalas av statskontoret. För statskontoret gäller då i tillämpliga delar vad som i denna lag bestäms om försäkringsanstalter. På statskontoret tillämpas dock inte 29 § 3 mom. och 41 b § 2 och 4—6 mom.

32 §

Försäkringsavtalet ingås för en försäkringsperiod. Försäkringsperioden är ett kalenderår, om det inte gäller en försäkring som träder i kraft under året, varvid den första försäkringsperioden löper ut vid utgången av kalenderåret efter det år då försäkringen påbörjades. Därefter fortsätter försäkringen en period åt gången, om inte försäkringstagaren skriftligen säger upp försäkringen senast tre månader innan försäkringsperioden går ut. För försäkringstagarens uppsägningsrätt vid överlåtelse av försäkringsbestånd gäller emellertid, det som bestäms i 16 a kapitlet 12 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag.

35 a §

Försäkringspremien för en försäkringsperiod består av en förskottsförsäkringspremie och en utjämningsförsäkringspremie. Det som i 35 § 2 mom. bestäms om försäkringspremien gäller på motsvarande sätt också förskottsförsäkringspremien. Försäkringsperiodens förskottsförsäkringspremie skall betalas inom en tid som försäkringsanstalten bestämmer. Överstiger eller understiger den slutliga försäkringspremien för försäkringsperioden beloppet av den uppburna förskottsförsäkringspremien,

dock senast inom ett år efter försäkringsperiodens utgång, om inte något annat följer av 37 §. Den utsatta tiden gäller inte specialtarifferade försäkringar som har upphört att gälla, om därom har avtalats med försäkringstagaren. I försäkringsvillkoren kan försäkringsanstalten fastställa beloppet av den minsta utjämningspremie som uppbärs eller återbärs. Beloppet får vara högst 50 mark.

47 §.

Dagpenning och därtill hörande tillägg skall utbetalas åtminstone en gång i månaden i efterskott, dock inte oftare än en gång i veckan. Olycksfallspension, fortlöpande menersättning och till dem hörande tillägg samt familjepension utbetalas, om inte parterna kommer överens om något annat, månadsvis i förskott. Är det månatliga beloppet mindre än 100 mark, kan utbetalningen ske med längre mellanrum, dock minst en gång om året.

Om inte parterna kommer överens om något annat, skall skadeståndet genom försäkringsanstaltens försorg och på dess bekostnad tillhandahållas den skadeståndsberättigade på den penninginrättning i landet som han eller hon bestämmer. Har någon penninginrättning inte bestämts, tillhandahålls den skadeståndsberättigade skadeståndet på boningsortens postanstalt. En skadeståndsrat som är mindre än 10 mark skall kunna lyftas av den skadeståndsberättigade på försäkringsanstalten.

48 §.

Har arbetstagare drabbats av olycksfall i arbete, vilket olycksfall bör anses vara av allvarlig art, och är den skadades eller hans anhörigs rätt till skadestånd uppenbar, är arbetsgivaren skyldig att på anhållan av skadeståndstagaren såsom förskott på skadeståndet erlagga

uppbärs hos försäkringstagaren eller återbärs till honom såsom utjämningsförsäkringspremie skillnaden mellan den slutliga premien och förskotts-försäkringspremien inom en tid som försäkringsanstalten bestämmer, dock senast inom ett år efter försäkringsperiodens utgång, om inte något annat följer av 37 §. För försäkringar med specialtariff som har upphört får denna tidsfrist om därom har avtalats med försäkringstagaren, vara ett år längre, dock högst tre år. I försäkringsvillkoren kan försäkringsanstalten fastställa beloppet av den minsta utjämningsförsäkringspremie som uppbärs eller återbärs. Beloppet får vara högst 8,41 euro.

47 §

Dagpenning och därtill hörande tillägg skall utbetalas åtminstone en gång i månaden i efterskott, dock inte oftare än en gång i veckan. Olycksfallspension, fortlöpande menersättning och till dem hörande tillägg samt familjepension utbetalas, om inte parterna kommer överens om något annat, månadsvis i förskott. Är det månatliga beloppet mindre än 16,82 euro kan utbetalningen ske med längre mellanrum, dock minst en gång om året.

Om inte parterna kommer överens om något annat, skall försäkringsanstalten på sin bekostnad tillhandahålla det skadestånd som skall utbetalas tillgängligt för den skadeståndsberättigade på den penninginrättning i landet som han eller hon bestämmer. Har någon penninginrättning inte bestämts, tillhandahålls den skadeståndsberättigade skadeståndet på dennes boningsorts postanstalt. En skadeståndsrat som är mindre än 1,68 euro skall kunna lyftas av den skadeståndsberättigade på försäkringsanstalten.

48 §

Har en arbetstagare drabbats av olycksfall i arbete, vilket olycksfall bör anses vara av allvarlig art, och är den skadades eller hans anhörigs rätt till skadestånd uppenbar, är arbetsgivaren skyldig att på anhållan av skadeståndstagaren såsom förskott på skadeståndet betala

- 1) oundgängliga resekostnader, föranledda av given sjukvård, och
- 2) för tryggnad av skadeståndstagarens uppehälle nödvändigt belopp, likväl högst 200 mark.

Enligt 1 mom. erlagt förskott avdrages från skadeståndet, såsom i 26 § är stadgat.

- 1) oundgängliga resekostnader, föranledda av given sjukvård, och
- 2) för tryggnad av skadeståndstagarens uppehälle nödvändigt belopp, likväl högst 33,64 euro.

Enligt 1 mom. utbetalt förskott avdras från skadeståndet, såsom stadgats i 26 §.

53 §

Kostnaderna för olycksfallsnämndens verksamhet betalas av försäkringsanstalterna i förhållande till det antal ärenden som inkommer till nämnden för behandling, dock så, att varje anstalt skall erlägga minst 2 000 mark.

Kostnaderna för olycksfallsnämndens verksamhet betalas av försäkringsanstalterna i förhållande till det antal ärenden som inkommer till nämnden för behandling, dock så, att varje anstalt skall betala minst 336,38 euro årligen.

60 §.

De i 11 och 12 §§, 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 6 mom., 35 a § och 53 § 5 mom. bestämda beloppen justeras kalenderårsvis enligt de förändringar som skett i den allmänna lönenivån i landet, enligt det löneindex som årligen fastställs för tillämpningen av 9 § lagen om pension för arbetstagare. De ändrade beloppen avrundas så att det i 20 § 2 mom. angivna beloppet avrundas till närmaste hela 10 penni, det i samma paragrafs 1 mom. angivna beloppet till närmaste hela mark, de i 12 och 35 a §§ angivna beloppen till närmaste hela 10 mark och de i 11 §, 16 § 3 mom., 28 § 6 mom. och 53 § 5 mom. angivna beloppen till närmaste hela 100 mark.

60 §

De i 11 § och 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 6 mom., 35 a § och 53 § 5 mom. bestämda beloppen justeras kalenderårsvis på grund av de förändringar som skett i den allmänna lönenivån i landet, enligt det löneindex som årligen fastställs för tillämpningen av 9 § lagen om pension för arbetstagare. De ändrade beloppen avrundas så att det i 12 § och 35 a § angivna beloppen avrundas till närmaste hela euro samt 11 §, 16 § 3 mom., 28 § 6 mom., och 53 § 5 mom. angivna beloppen avrundas till närmaste hela tio euro.

60 a §

Skadeståndsförhöjning som understiger 15 mark skall inte betalas. Beloppet justeras årligen enligt det löneindex som nämns i 9 § lagen om pension för arbetstagare. Det justerade beloppet avrundas till närmaste fulla markbelopp.

Skadeståndsförhöjning som understiger 2,52 euro skall inte betalas. Beloppet justeras årligen enligt det löneindex som nämns i 9 § lagen för arbetstagare.

*Denna lag träder i kraft den 1 juli 2001.
Lagens 10 § 1 mom., 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 5 och 6 mom., 35 a §, 47 § 1 och 3 mom., 48 §, 53 § 5 mom., 60 § 1 mom. och 60 a § 4 mom. träder i kraft först den 1 januari 2002.
Beslut om förmånsbelopp enligt denna lag*

kan lämnas ut i euro redan innan denna lag träder i kraft.

Vid tillämpning av denna lag motsvarar penningbeloppen i 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 20 § 1 och 2 mom., 28 § 6 mom. och i 35 a § den allmänna lönenivån 1971 och penningbeloppen i 53 § 5 mom. den allmänna lönenivån 1982 och penningbeloppet i 60 a § 4 mom. den allmänna lönenivån 1984 och penningbeloppet i 16 § 3 mom. den allmänna lönenivån 1992.

2.

Lag

ändring av 2 kap. 5 § lagen om försäkringsbolag

I enlighet med Riksdagens beslut

ändras 2 kap. 5 § 4 mom. lagen den 28 december 1979 om försäkringsbolag (1062/1979), sådant den lyder i lagen 355/1997, som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

Försäkringsbolags bildande

5 §

Om koncession för försäkringsbolag som bedriver lagstadgad pensionsförsäkring bestäms i lagen om pension för arbetstagare (395/1961). *Beträffande rätten att bedriva lagstadgad olycksfallsförsäkring gäller vad som bestäms i lagen om olycksfallsförsäkring (608/1948).*

Om koncession för försäkringsbolag som bedriver lagstadgad pensionsförsäkring stadgas i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag (354/1997).

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2001.